

Christine Nöstlinger

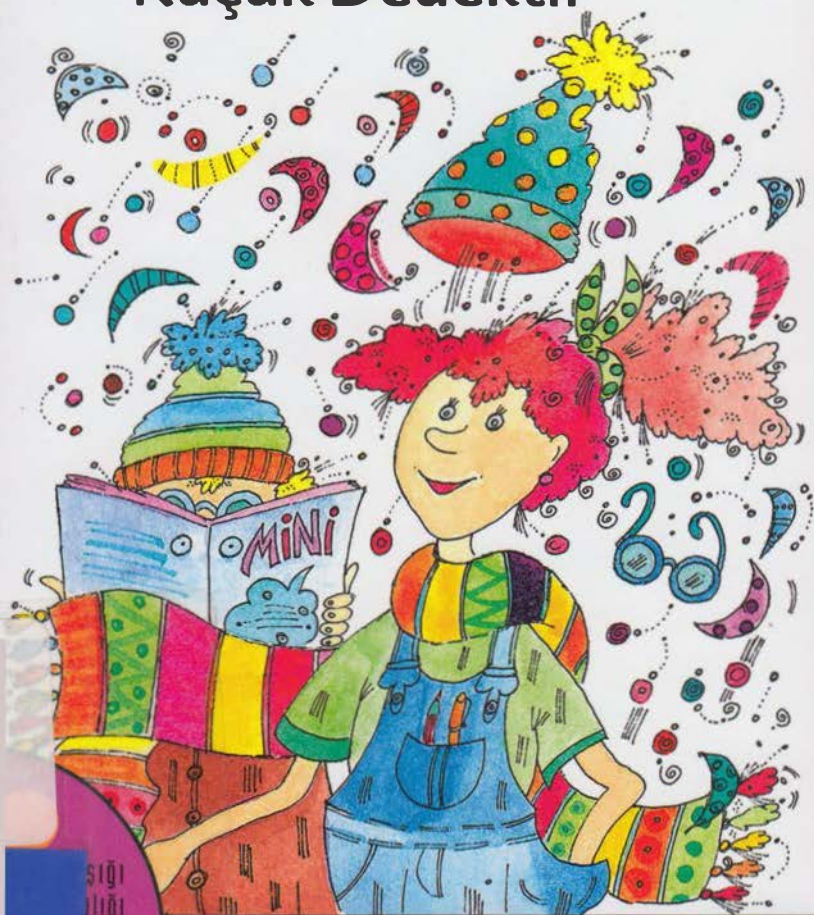
Resimleyen: Christiane Nöstlinger

MINI

Küçük Dedektif

4

siğ
liğ

9.baskı

Mini

Küçük Dedektif

Çok ödüllü yazar **Christine Nöstlinger** bu sevimli diziyi, okumaya yeni başlayan çocuklar için kaleme aldı. Annesi, babası ve ağabeyiyle birlikte yaşayan Mini okula yeni başlamıştır. Her çocuk gibi o da bazen ağabeyiyle, bazen arkadaşlarıyla, bazen ailesiyle anlaşmazlıklar yaşar. Minik okurlar Mini'nin serüvenlerinde kendilerinden çok şey bulacak.

Mini'nin ağabeyi Martin, okulda kavga ederken cebinden bir cüzdan düşer. Başkasının cüzdanı! Cüzdanı çalmakla suçlanır. Martin suçlamayı şiddetle reddeder; ama daha önceleri öyle çok yalan söylemiştir ki, hırsızlık yapmadığına kimseyi inandıramaz. Yalnızca Mini ona inanır ve suçsuzluğunu kanıtlamak üzere harekete geçer...

Mini Dizisi

- 1 Mini ve Mırmav Kedi
- 2 Mini Denizde
- 3 Mini ve Doğum Günü Partisi
- 4 Mini Küçük Dedektif
- 5 Mini ve Yılbaşı Armağanları
- 6 Mini Kayak Tatilinde

ISBN 978-975-6227-37-4

9 789756 227374

Christine Nöstlinger

MiNi

Küçük Dedektif

Resimleyen
Christiane Nöstlinger

Türkçe Yayın Editörü
Müren Beykan

Türkçesi
Elif AJankuş

güneşli
kitaplığı

Christine Nöstlinger

Günümüzün çok sevilen çocuk ve gençlik kitapları yazarlarından olan Nöstlinger, 1936'da Viyana'da doğdu. Çocukluğu savaş yıllarında geçti. Viyana Uygulamalı Sanatlar Akademisi'nde öğrenim gördü. Çocuk sahibi olmanın sonra kitap resimlemeye karar verdi. İlk kitabı çizimleriyle değil, yarıtıci öyküsüyle ilgi çekince, resimlemeyi bırakıp yazmaya başladı. Günışığı Kitaplığı bugüne dek, "Mini" dizisi dışında yazarın pek çok kitabını da Türkçe'ye kazandırdı. İLK KİTAPLAR: *Küçük Korsan İşbaşında*, *Küçük Korsan Hazine Peşinde*, *Alev Saçlı Çocuk*. ÇOCUK ROMAN: *Kim Takar Salatalık Kral'ı*, *Konrad ya da Konserve Kutusundan Çıkan Çocuk*, *Konuk Değil Baş Belası*, *Lollipop*, *Susi'nin ve Paul'ün Gizli Günlükleri*, *Aklından Düşünceler Geçen Çocuk*, *Saklı Miras*. GENÇ ROMAN: *Hadi Ama Baba!*, *İşte Şimdi Hapı Yuttum!*, *Arkadaş Dümeni*, *Kâğıt Uçakla Gizli Gizli Macera*, *Evlde ve Uzakta*, *Curcuna Evi*.

Mini Dizisi 4 – **MINİ KÜÇÜK DEDEKTİF**

Yazan: Christine Nöstlinger

Resimleyen: Christiane Nöstlinger • Türkçe yayın editörü: Müren Beykan

Almanca aslından Türkçeleştiren: Elif Alankus

Redaksiyon: Suzan Gendönmez • Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Mini erlebt einen Krimi*

© Dachs-Verlag GmbH, 1996

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2006 • Yayın hakları, Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bibliographisches Institut GmbH'den satın alınmıştır. • Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Eylül 2006, 9 baskı: Şubat 2014

(Her baskı 2000'er adet yapılmıştır.)

ISBN 978-975-6227-37-4

www.gunisigikitapligi.com

Kapak uygulaması: Bora Gürsel • Baskı öncesi hazırlık: Nestihan Önceylan

Baskı: Gezegem Basım (100. Yıl Mah. Mimarlar Sokağı 2. Cad. 202/A Beşiktaş 34200 İstanbul) (0212) 325 71 25 Sertifika: 12002

Günışığı Kitaplığı Bir MİA Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur

Sertifika: 1206-34-12439 • Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B5 Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73 • Faks: (0212) 217 91 74 • E-posta: info@gunisigikitapligi.com

Hermine Zipfel sekiz yaşında. Annesi, babası ve anneannesi ona Mini derler. Ağabeyi Martin'se ona, "Fasulye Sırığı" ya da "Süpürge Sopası" diye seslenir.

Çünkü Mini çok uzun boylu. Çok da zayıf. Martin ondan iki yaş daha büyük olduğu halde, aynı boydalar.

Martin'e göre, bir "küçük kız kardeşin" gerçekten de "küçük" olması gerekir! Bu yüzden, yabancıların şöyle sormasına çok bozulur:

Mini'yse, Martin'in ona "Fasulye Sırtığı" ya da "Süpürge Sopası" demesine çok içerler.

Anne ve babasının, "Kötü bir niyeti yok. Aslında seni çok seviyor!" demeleri de fayda etmez.

Mini, başıyla onaylarmış gibi yapar, ama şöyle düşünür: *Onlar öyle sanıyor! Çünkü buna inanmak istiyorlar! Oysa, birini seviyorsan, ona sevecen davranırsın!*

Mini, Martin'e karşı her zaman iyidir. Martin de bunu çok doğal karşılar. Biri-sine mi kızdı, içini Mini'ye dökerek öfke-sinden kurtulur. Paraya mı ihtiyacı var, Mini'den borç alır. Üzgün mü, Mini'de te-selli arar. Canı mı sıkılıyor, Mini'nin onun-la oynaması gerekir. Kendine bir dilim ekmek hazırlamaya üşeniyor mu, Mini yapar ona. Hatta, ayakkabılarını bile Mini temizler.

Mini'nin arkadaşı Maksi, "Ben senin

kadar aptal olmazdım," der hep.

Mini'nin anneannesi bile sık sık, "Mini, Martin'e karşı fazla iyi niyetlisin," der.

Mini de o zaman, "Ne yapayım, onu çok seviyorum!" diye cevap verir.

Bir hafta önce Martin, kız kardeşine karşı çok acımasızlık etti. Mini'nin okul merdivenlerinde ayağı kaymıştı. Bir çocuğun yere tükürdüğü kaygan öksürük pastili yüzünden. Merdivenlerin tepesinden okul kapısına kadar kaydı Mini. Tam yirmi dört basamak! Aşağıya vardığında, bir de üstüne takla attı. O sırada sırtındaki okul çantası düşüp açıldı, bir sürü okul eşyası çevreye saçıldı.

Çocukların hepsi de Mini için çok endişelendiler, canı yandı mı diye sordular.

Ayağa kalkmasına yardım edip, çevreye dağılan okul eşyasını topladılar. Yalnızca Martin, okul kapısında dikildi ve aptal aptal konuşup güldü:

Hannes ve Aksel başlarını salladılar. Hannes çok sessizce Aksel'e, "Martin çok iğrenç biri!" diye fısıldadı.

Ama Mini yine de onu duymuştu. Okul

çantasını sırladı ve Maksi'ye dönüp şöyle dedi:

**ARTIK YETER!
BİR DAHA ONUNLA TEK
KELİME KONUŞMAYACAĞIM!**

Mini bu konuda gerçekten de ciddi-di. Tüm öğleden sonra sözünü tuttu. Akşam da ağabeyiyle tek kelime konuşmadı. İyi geceler bile dilemedi ona.

Ertesi sabah kahvaltıda Martin ondan kırmızı bir kalem istediğinde, Mini annesine dönüp, "Oğluna söyle, artık ona hiçbir şeyimi vermeyeceğim!" dedi.

"Neden benimle konuşmuyorsun?" diye bağırdı Martin. "Delirdin mi?"

Mini yine annesine, "Oğluna söyle, o artık benim için ölmüştür!" dedi.

"Neden?" diye isyan etti Martin.

Mini yine annesine, "Oğluna söyle, eğer hafızasını kaybetmediyse, bilmesi gerekir!" dedi.

Mini, Martin'le tek kelime bile konuşmadığını okulda Maksi'ye gururla anlattı.

"Hah, nihayet!" diye bağırdı Maksi. "Ancak, bunu en azından bir hafta boyunca sürdürmelisin ki, kafasına göre davranamayacağını iyice anlasın."

"Söz," dedi Mini. "O çocuk, bir hafta boyunca hava benim için."

Gel gör ki, üç saat sonra Mini kararına sadık kalamadı. Ders arasında Eva, tuvaletten sınıfa döndüğünde Mini'ye, "Az önce, öğretmen ağabeyini müdüre götürüyordu. Üstelik Martin, yaşlı bir bekçi köpeği gibi zırlıyordu," dedi.

Mini ayağa fırladı; sınıftan dışarıya, müdürün odasına koştu. İçeriye girmeye cesaret edemedi. Kapının önünde durup dinledi. Martin'in hıçkırıklarını ve yakarışlarını duyuyordu: "Bu doğru değil!" Ve: "Hayır, ben yapmadım!"

Mini'nin kalbi gümbürdemeye başladı. *Ne yaptı acaba? Çok korkunç bir şey olmalı. Ufak bir konu için kimse müdüre yollanmaz ki,* diye düşündü.

Mini kulağını iyice kapıya yasladı. Ancak, ağabeyinin bir şey yapmadığını tekrarlaması dışında tek laf duyamadı.

O sırada, ders başlama zili çaldı. Mini'nin sınıfa dönmesi gerekiyordu. Oysa o, Martin'in sınıfı 4A'ya koştu. Orada, koridorda duran bir oğlanla kıza sordu:

"Hayır!" diye haykırdı Mini. "Ağabeyim hırsız değildir, hem de kesinlikle!"

"Hayır öyle!" dedi oğlan. "Yanılma payı sıfır!"

"Ne de olsa, gözlerimizle gördük!" dedi kız.

Sonra da Mini'ye, olan biteni bütün ayrıntısıyla anlattılar: Ders arasında Martin, Peter'le itişip kakışmaya başlamış. Üstelik, Peter sınıfın en güçlüsü olduğu halde. Peter, Martin'i kavradığı gibi omuzuna atmış ve gülererek, onu bahçedeki çöp tenekesine götürüp, içine atacağını söylemiş.

Martin onun omuzundan inebilmek için tepinip çırpınırken, ceketinin göğüs cebinden bir cüzdan düşmüş. Çocuklardan biri onu yerden almış. Martin'i kız-

dırmak amacıyla da içini açıp, "Şimdi, bana haftalardır borçlu olduğu on lirayı alacağım!" demiş; ancak şaşırarak bakakalmış. Cüzdana, Feliks Şödel diye birinin öğrenci kimliği varmış. Susi diye birinin bu Feliks'ten ne kadar hoşlandığını yazan bir mektup da. Hem, yüz liradan fazla para varmış cüzdanın içinde.

Sonra öğretmen gelmiş ve neden cebinde başkasının cüzdanını taşıdığını açıklamasını istemiş Martin'den. Martin buna doğru düzgün cevap verememiş. İnatla, cüzdanın kendi cebinde olamayacağını söylemiş durmuş. O cüzdanı daha önce hiç görmemiş olduğunu da! Üstelik, Feliks Şödel diye birini kesinlikle tanımadığında da ısrar etmiş.

"Ama hepimiz nasıl düştüğünü gör-

dük!" dedi 4A'nın kapısındaki kız.

Yanındaki oğlan da Mini'ye, "Sence, onun çalmış olmasından başka bir açıklama olabilir mi?" diye sordu.

Sonra her iki çocuk da dönüp, 4A'dan içeri girdiler ve kapıyı kapattılar.

Mini umutsuzluk içinde, tek başına koridorda kalakalmıştı. Ağlamak üzereydi. Tam o sırada, Maksi koşarak yanına geldi.

"Neden öyle duruyorsun, Mini?" diye seslendi. "Ders arası çoktan bitti. Bayan Huber seni aramam için gönderdi beni!"

Mini'yi elinden tuttu ve 2B'ye kadar sürükledi. Mini sendeleyerek, mecburen izledi onu.

"Ne oldu?" diye sordu Maksi.

"O asla böyle bir şey yapmaz!" dedi Mini.

"Öyleyse, her şey açıklığa kavuşur nasılsa," dedi Maksi.

Mini, sınıfa neden bu kadar geç kaldığını açıkladığında, Bayan Huber de Maksi'nin dediğini tekrarladı. Yine de Mini diken üstünde oturdu. Sınıftaki en iyi hesap yapan çocuk olmasına rağmen, ikiye ikiyi bile toplayamadı.

Dördüncü dersten sonra 2B'nin dersleri bitti. Mini 4A'ya koştu. Martin orada mı diye bakmaya. Ama orada değildi. Öğlanın teki, "Nereye kaybolduğundan haberim yok!" dedi.

Mini, deli gibi eve koştu. Normalde bu yol on dakika sürerdi. Ama bu sefer üç dakikada koşmayı başarmıştı.

Anahtarını yanına almamıştı. Zile basması gerekti. Kapıyı annesi açtı. Üzüntüyle ona baktı. "Ah, Mini!" diye iç geçirdi. Böylece, annesinin durumu öğrenmiş olduğunu anladı Mini.

"Martin nerede?" diye bağırdı.

Annesi, Martin'in odasını işaret etti. Mini derin bir oh çekti. En önemlisi, ağabeyi tutuklanmamıştı!

"Her şey açıklığa kavuştu mu?" diye sordu.

Annesi başını iki yana salladı. "İnatla reddediyor."

Mini sırtındaki çantayı indirip, ceketini çıkardı. Dehşetle annesine sordu: "Sen

de mi Martin'in hırsız olduğunu düşünüyorsun?"

Annesi omuz silkti. "Belki de cüzdanı bir yerlerde bulmuştur," dedi. "Ama yine de alıkoymamalıydı." Tekrar ofladı. "Ne olursa olsun, inatla cüzdanı hiç görmediğini söylemesi çok aptalca!"

Mini ağabeyinin odasına gitti.

Martin yatağının üstüne uzanmıştı. Ağlamaktan burnu ve gözleri şişmiş ve kızarmıştı.

Mini yatağın kenarına oturdu.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdı Martin ve yüzünü duvara çevirdi. Sesi acayip çatallaşmıştı.

"Ama ben sana inanıyorum, Martin," dedi Mini. Bunun üzerine Martin yeniden yüzünü ona döndü.

“Kesin, babam da sana inanacaktır,” dedi Mini.

“Boş hayal!!!” diye haykırdı Martin boğuk sesiyle. “Annem onu bürodan aradı bile.” Yeniden hıçkırmaya başladı. “En azından itiraf etmeli, demiş babam!”

Martin doğrularak oturdu ve yastığını yumrukladı. “Yapmadığım bir şeyi itiraf edemem ki!”

Mini, ağabeyinin cüzdanı çalmadığından kesinlikle emindi artık. Onu bir yerlerde bulmadığından da! Martin’i tanıyordu. Yalan söylediğinde çok farklı olurdu: Kafasını biraz yana yatırır, gözlerini kırıştırır ve burnu da tuhaf bir şekilde titremeye başlardı.

“Şu aptal cüzdanın ceketinin cebine nasıl girdiğini bulmalıyız,” dedi Mini.

Martin, yastığına daha da hırsla yumruklamaya başladı. "Benim ceketimde değildi!.. Sen de öbürleri gibi aptalsın!" diye bağıırıp çağırdı. Sonra da yastığı kaptığı gibi, Mini'nin kafasına fırlattı.

Mini kalktı, mutfağa gitti. Annesi kurulu sofrada oturuyordu. "Bir şeyler ye," dedi Mini'ye, "çorba soğuyor."

Mini annesinin yanına oturdu. Aç değildi. Yine de annesine tabağını doldurttu ve uslu uslu, ılık yerelması çorbasını içti.

"Doğruyu söylemesinin daha iyi olacağına onu ikna edemez misin acaba?" diye sordu annesi.

Mini tabağını itti. "O zaten doğruyu söylüyor!" diye isyan etti. "Bunu bir tek benim fark etmem çok üzücü!"

Mini yıldırım hızıyla ev ödevlerini bi-

tirdi ve Maksi'ye gitti. Mini, bir sorunu olduğunda önce Maksi'yle paylaşır hep. Çoğu zaman bir çözüm bulur Maksi. Bulamadığında da, ablaları devreye girer. Onlar ise, her soruna bir çare düşünürler mutlaka.

Ancak, Mini'nin Maksi ve ablalarından çare umması zordu bu kez. Çünkü onlar da Martin'in yalan söylediğine inanıyorlardı.

"Bu kadar üzülme," dedi Maksi. "En iyi ailelerin bile başına gelebilir."

Bir saat boyunca Mini, Maksi'yi ve ablalarını ikna etmeye çalıştı. Sonunda Maksi, "Belki de haklısındır," dedi.

Ablalarından biri de, "Acaba biri cüzdanı gizlice ağabeyinin cebine koymuş olabilir mi?" dedi.

"Ee, hangi gerekçeyle?" diye sordu Maksi.

"Gerekçe nedir?" diye sordu Mini.

"Her suçlunun bir gerekçesi vardır," diye açıkladı Maksi. "Suçu neden işlediğini açıklayan bir sebebi."

Mini işaretparmağını ağzına götürüp, tırnağını kemirdi ve cüzdanın ağabeyinin cebine neden konmuş olabileceğini düşündü. Aklına hiçbir şey gelmedi.

Maksi başparmağını emerek düşünmeye devam etti. Uzun bir süre öylece oturdular. Ablalar çoktan gitmişlerdi; doğrusu, Martin onları pek ilgilendirmiyordu.

Sonunda Mini, "Aklına bir şey geldi mi?" diye sordu arkadaşına.

Maksi şöyle fikir yürüttü: "Eğer, cüzdanı Martin çalmadıysa, kimse de onu gizlice cebine koymadıysa, o zaman cüzdan da onun cebinden düşmemiştir! O zaman cüzdan, Peter'in ceketinden düşmüştür. İtiş kakışta karmaşa olur. Seyredenler kolayca yanılabilirler!"

"O zaman, hırsız Peter mi yani?" diye sordu Mini.

Maksi başıyla onayladı. Ama ispatlanmasının çok güç olduğunu da ekledi. Durup dururken böyle bir şey iddia edile-

mezdi ki! Öncelikle, Feliks Şödel'in cüzdanını nerede kaptırdığını bulmak şarttı. Belki de burası, Martin'in hiç gitmediği bir yerdirdi. O zaman herkes Martin'in suçsuzluğuna ikna olurdu!

Maksi, Mini'yi müdürden Feliks Şö-

del'in adresini istemesi için görevlendirildi. Cüzdanda bir kimlik olduğuna göre, müdürün adresi bilmesi gerekirdi. Mutlaka Feliks Şödel'i arayıp, cüzdanının onlarda olduğunu bildirmişti. Mini, müdüre gitme fikrinden hiç hoşlanmadı.

Mini ona hak verdi. Tatsız şeyleri Maksi'nin üstüne yıkmamalıydı. Hem ar-

kadaşı, Martin'den pek hoşlanmazdı.

Mini eve döndüğünde, babası evdeydi. Salondaki masada oturuyordu. Martin de karşısında. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş, tavana bakıyordu Martin. Önünde de bir kâğıt duruyordu.

Mini ağabeyinin yanına oturdu. Ona destek olmak istiyordu. Babası alnını kı-

rıstırıp, öfkeyle Mini'ye baktı. Mini bir elini Martin'in bacağına koydu. Onun yanında olduğunu göstermek istiyordu. Bunun Martin'e iyi geldiğini hissetti. Yoksa elini iterdi mutlaka.

"Ağabeyinle ciddi bir konu hakkında konuşacaklarım var," dedi babası.

Mini başıyla onayladı, ama yerinden kıpırdamadı. Oysa babasının, bu ciddi konuşmada onun bulunmasını istemediğini pekâlâ anlamıştı. "Ne yazacakmışsın ki?" diye sordu Martin'e.

Martin tavana bakmayı sürdürerek, "Şödel'den özür dileyecektim!" dedi. "Ama dilemeyeceğim; çünkü ben bir şey yapmadım."

İşte o zaman, babası çok sinirlendi. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde aya-

ğa fırladı ve kükreyerek, Martin'in mektubu yazmadan masadan kalkamayacağını bildirdi! Orada bir hafta boyunca oturması gerekse bileymiş! Harçlığını da kesecekmiş!

Mini'nin babası yatak odasına gitti ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Her şey kötü bir rüya gibi," diyen Martin, başını Mini'nin omuzuna yasladı.

Mini şöyle düşündü: *Martin, Şödel'e bir mektup yazmak zorundaysa, bizde adresi olmalı. Yani, müdüre sormam gerekmez!*

Masanın üstüne bakındı. Babasının oturduğu tarafta bir kâğıt duruyordu. Mini kâğıdı aldı. "Şödel, Tepe Sokak, No. 7" yazıyordu.

Mini kâğıdı eteğinin cebine koydu, Martin'in saçlarını okşadı; "Üstesinden geleceğiz; çok önemli iki izin peşindeyim," dedi.

Mini, başını okşarken, ağabeyinin inanılmaz sıcak olduğunu fark etti.

"Anne!" diye bağırdı. "Martin'in ateşi var! Bütün bunlar onu hasta etti!"

Anne ve babası yatak odasından çıkıp geldiler. Babası dereceyi aldı ve Martin'in ağzına soktu.

Ateşi, otuz dokuz üçtü. Annesi onu odasına götürdü. Soyunmasına yardım etti ve üstünü örterken dedi ki:

Akşam yemeğinde Mini'nin anne ve babası azıcık tartışılar.

Annesi, Martin'in çok mutsuz olduğu için "stres ateşi" geçirdiğini söylüyordu. Babasıysa, "stres ateşi" diye bir şey yoktur diyordu. Belki kızamık oluyordu. şu sıralar çok yaygındı. Sekreterinin iki çocuğu da yakalanmıştı. Martin'in tam da şimdi hastalanıyor olması, kesinlikle bir rastlantıydı.

Mini, babasına kızgınlıkla baktı ve "Bana da bu kadar haksızlık edilseydi, benim de böyle ateşim yükselirdi," diye haykırdı.

Babası başını iki yana salladı: "Bu kadar taş kafalı olma, Mini! şu cüzdan ağabeyinin cebindeydi bir kere, görünen köy kılavuz istemez artık!"

Ertesi gün Martin'in hâlâ ateşi vardı. Mini, okula gitmeden önce onun odasına uğradı. Peter'le ilgili kuşkularından söz etmeyi düşünüyordu. Cüzdanının nerede çalındığını öğrenmek için Feliks Şödel'le konuşacağını da anlatacaktı. Ama Martin öylesine yorgun ve bitkindi ki, başını bile kaldıramadı.

Bunun üzerine Mini, ağabeyine hiçbir şey anlatmadı ve parmaklarının ucuna basa basa odadan çıktı.

Okul yolunda Maksî karşıdan koştı geldi. Son derece heyecanlıydı. Elindeki gazeteyi sallayarak, "Peter'i göz hapsinde tutacağız!" diye bağırdı.

"Ne yapacağız ne?" diye sordu Mini.

"Onu sürekli izleyeceğiz!" diye cevap verdi Maksî.

Gazete haberinde, beş numaralı otobüse dadanmış bir hırsızdan söz edildiğini açıkladı. Orada her gün birileri soyuluyormuş. Peter de her sabah beş numaralı hatta binip, iki durak sonra okula geliyor ve öğlenleri de aynı şekilde eve dönüşü yapmış. Bundan eminmiş! Bu "seri-suçlu", kesinlikle Peter olmalıymış. Eğer şansları yardım eder de, onu iş üstünde yakalayabilirlerse, olay açığa çıkar ve Martin'in suçsuzluğu da ispatlanmış olurmuş!

Maksi bunu da düşünmüştü. Annele-
rine her sabah ve her öğlen tiyatro göste-
risi için prova yapacaklarını uydurabilir-
lerdi.

"Yalan söylemeyi hiç beceremem ki
ben," dedi Mini.

“Martin için pekâlâ becerebilirsin,” dedi Maksi.

Mini itiraz edemedi.

Oysa, yalan konusunda gerçekten çok beceriksizdi. Ne zaman denese, annesi hemen anlardı.

Ayrıca ona göre, bir başka zorluk daha vardı. Peter onu da, Maksi’yi de tanıyordu. Birden, ikisi de sürekli onunla aynı otobüse binmeye başlarsa, oğlanın şaşıracağı kesindi.

“Ama kılık değiştirirsek, hiç de şaşırmaz!” dedi Maksi.

Mini, ertesi sabah yediyi on beş geçe evden çıktı. Annesi hiç kuşkulandı. Mini ona tiyatro provalarından söz ederken, doğru dürüst dinlememişti bile. Has-

ta Martin'le ilgilenmesi gerekiyordu. Oğlu için çok endişeleniyordu.

Mini sokak boyunca epey uzun süre koştu, ta Peter'in her sabah otobüse bindiği durağa kadar. Maksi çoktan gelmiş, bekliyordu. Yanında büyük bir kâğıt torba vardı. "Eh sonunda!" diye söylendi. "Peter her an damlayabilir!"

Mini'yi yakındaki bir apartman kapısının arkasına çekti; torbadan iki yün bere, iki kocaman güneş gözlüğü ve uzun çizgili atkılar çıkardı.

"Çabuk ol!" dedi. "Yoksa çocuğu kaçıracağız!"

Maksi ve Mini'nin, apartman kapısının arkasından yeniden ortaya çıkmaları ancak birkaç dakika sürdü. Bu kılıkta öz anneleri bile onları tanıyamazdı!

Hele, o sırada durağa gelmiş olan Peter hiç tanıyamazdı! Hemen arkasında duran, sarınıp sarmalanmış iki kızla

zerre kadar ilgilenmedi bile. Elinde tuttuğu *Miki Fare* dergisini karıştırmakla meşguldü.

O sırada otobüs geldi. Mini ve Maksi hemen Peter'in arkasından bindiler. Peter boş bir yere oturdu ve dergisini okumaya koyuldu.

İki durak boyunca dergiden başını kaldırmadı. Sonra indi ve okula gitti. Mini'yle Maksi de hemen ardından otobüsten atlayıp, üstlerindikilerden kurtu-

labilmek için bir apartman girişinde gözden kayboldular.

“İlk denemede olmasını bekleyemedik zaten,” diyen Maksi, bereleri, gözlükleri ve atkıları torbanın içine tıktırdı. “Birini takip etmek çok sabır ister.”

Mini ve Maksi öğlen de başarılı olmadılar. Peter bu kez otobüse başka çocuklarla birlikte bindi. İnene kadar da, en hızlı yüzebilmek için nasıl kulaç atılması gerektiğinden söz etti durdu.

Mini ve Maksi'nin şansı ertesi gün de gülmedi. Bu sefer de Peter, sabahın köründe kasetçalarını almış, kulaklığını takmıştı. Kendi kendine şarkı mırıldanıyor, sallanıp duruyordu. Hatta, otobüste gözlerini de kapadı. Az kalsın inmeyi unuyordu.

Öğlen de aynı başarısızlıkla sonuçlandı! Peter kendini tamamen kasetçaların müziğine kaptırmış bir halde durağa geldi. Neredeyse binmeyi unutuyordu. Bindikten sonra da, kapının dibinde kaldı ve camdan dışarıyı seyretti.

Ama ne oldu? Kadının biri Mini'ye,

“Dışarısı yirmi derece; neden karakış bastırımış gibi giyindiniz böyle?” diye sordu.

Üçüncü günün sabahında, Peter durağa epey geç geldi. Kâğıt toplama kutusuna yaslandı; okul çantasından salamlı ekmeğini çıkardı ve yemeye koyuldu.

Yanında çok yaşlı bir kadın duruyordu. Kadıncağızın elinde bir cüzdan vardı ve içinde bir şeyler arıyordu. Uzağı pek göremiyor olmalıydı ki, cüzdanı burnunun dibinde tutuyordu. Sonunda, cüzdandan bir bilet çıkardı.

Biletle birlikte, yüz liralık bir kâğıt para da yere süzüldü. Yaşlı kadın bunu fark etmedi.

Durakta bulunanlar da öyle. Ama, Peter’in gözünden kaçmamıştı! Hemen eğilip parayı yerden aldı.

Yaşlı kadın, Peter'e teşekkür etti. Hatta, onu ödüllendirmek istedi.

Ama Peter, "Hayır, hayır, kesinlikle olmaz," diyerek reddetti.

**BİR HIRSIZ DEĞİL!
KESİNLİKLE DEĞİL!**

Mini kafasından bereyi sıyırdı, güneş gözlüğünü çıkardı ve boynundaki atkıyı çözdü.

"O zaman, iki numaralı izi takip etmeli ve Şödel'in cüzdanının nerede çalındığını bulmalıyız," dedi Maksi.

"Ya ondan da bir şey çıkmazsa?" diye sordu Mini umutsuzca.

"Ondan sonrasını gerçekten ben de bilmiyorum," diye içini çekti Maksi ve o da beresini, güneş gözlüğünü ve atkısını çıkardı.

Tam her şeyi torbaya tıktıkları sırada, Peter döndü. "Hey, Mini!" diye seslendi. "Neden buradasın?"

"Ben – ben – yani ben?" diye kekeleyen Mini, ne diyeceğini bilemedi.

Maksi bir dükkânı göstererek, hiç kekelemeden, "Parfümeriden bir şeyler almamız gerekiyordu," deyiverdi.

Sonra da hep birlikte otobüse bindi-

ler. Mini'ye, Martin'in gerçekten de hasta olup olmadığını sordu Peter.

"Tabii, hem de çok!" diye haykırdı Mini.

"Ateşi kırk dört derece!" diye haykırdı Maksi. Aşırı abartmıştı tabii. O sabah Martin'in ateşi yalnızca otuz yedi ikiydi.

"Neyse," dedi Peter, "sınıftaki herkes, artık okula gelmeye cesaret edemediği için evde kaldığını söylüyor."

"Çok aptal bir sınıfmışsınız!" diye bağırdı Mini. "Ağabeyimin, kendi kendine ateşini çıkarabileceğine mi inanıyorsunuz?"

Maksi de, "Hem o bir şey çalmadı ki, okula gelmeye çekinsin," dedi.

Mini, ağabeyini böylesine savunduğu için Maksi'yi daha çok sevdi.

Okulun kapısına ulaştıklarında, "şimdi hemen m¼d¼re git ve Feliks şdel'in adresini iste," dedi Maksi.

"oktan aldım," dedi Mini ve adresi nasıl bulduğunu anlatırken, eteğinin cebinden kâğıdı çıkardı.

Mini'ye göre, Feliks Şödel onların Karıncalar Okulu'nda okumadığına göre, Arılar Okulu'na devam ediyordu mutlaka. Eğer birinci sınıfa gitmiyorsa, okulu ancak saat birde bitiyordu.

"Çok basit, okuldan sonra oraya gidip onu bulmaya çalışırız," dedi Maksi.

"İyi de, onu hiç tanımıyoruz ki?" dedi Mini. "Bir sürü çocuğun içinden onu nasıl bulacağız?"

"Eh, biz de sorarız," dedi Maksi.

"Kime?" diye sordu Mini.

"Aman Tanrım," diye iç çekti Maksi. "Olmadık sorunlara takılıyorsun hep. Okuldan çıkan her beş çocuktan birine sorsak, onu gösteren çıkar mutlaka."

"Dilerim öyle olur," dedi Mini.

Ders sona erdiğinde Mini'yle Maksi

doğruca Arılar Okulu'na gittiler. Çocuklar çıkana kadar okul kapısının önünde beklediler.

Çıkan her beşinci çocuğa, "Felix Şödel'i tanıyor musun?" diye sordular.

Mini'yle Maksi, şişko ufaklığın peşinden koştular. Sokağın köşesinde, trafik lambasının yayaya yeşil yanmasını beklerken yetiştiler ona. Maksi bir elini ufaklığın omuzuna koydu.

Feliks Şödel, "Ben onu geri aldım. Her şey de içindeydi. Eğer bir cüzdan bulduysanız, benimki olamaz artık," dedi onlara.

O anda Mini'nin bacakları titremeye, kalbi çarpmaya, üstüne üstlük kulakları da uğuldamaya başladı.

"Hangi dişçide?" diye sordu. Sesi kısılmıştı.

"Doktor Kemberger," diye cevapladı Feliks Şödel. "Başka bir şey mi var?" Çok şaşkın bakıyordu.

Boğuk bir sesle, "Hayır, teşekkürler," diyebildi Mini.

"Hoşça kalın o zaman!" deyip gitti Feliks Şödel.

"Neyin var?" diye sordu Maksi. "Birdenbire bembeyaz oldun."

Mini, "Pazartesi günü Martin de dişçideydi," dedi.

"Onun da Doktor Kemberger'e gittiğini söyleme sakın!" diye bağırdı Maksi.

Mini başıyla onayladı.

“Eh, o zaman konuyu kapatabiliriz, ne yazık ki!” diye mırıldandı Maksi.

Bir kolunu Mini'nin beline doladı ve sıkıca kendine çekti.

Mini başını salladı. Hiçbir şey söyleyemedi. İçinden ağlamak geliyordu.

Eve döndüğünde annesi, "Provan iyi geçti mi?" diye sordu Mini'ye.

Mini daha fazla yalan söylemek istemiyordu. Annesinin boynuna sarılıp, tiyatro provası diye bir şeyin olmadığını anlattı. Maksi'yle birlikte Martin'in suçsuzluğunu ispat etmek istediklerini ve neden edemediklerini de anlattı!

Annesi Mini'yi okşadı. Bu yalanına biraz bile kızmamıştı. "Anlıyorum," dedi. "Martin'in hırsız olabileceğine ben de inanamıyorum."

Mini'den, Maksi'yle bulduklarını Martin'e kelimesi kelimesine anlatmasını rica etti. "Belki o zaman, inkâr etmenin faydasızlığını anlar artık," dedi.

Martin yatağındaydı. Sırtüstü uzanmış, gözlerini kapatmıştı.

Mini, Martin'in yanına yatağa oturdu. Ağabeyine acıyordu. Bir hırsız bile olsa! Maksi'yle birlikte ortaya çıkardıklarını duygusuz bir katılıkta önüne sermek ona çok zor geliyordu.

Bunu ona, sarsmadan nasıl anlatabilirim, diye düşünüyordu.

Bir yandan da, Martin'in çalışma masasına bakıyordu. Masanın önünde bir sandalye duruyordu. Sandalyenin arkalığında da, Martin'in her zaman giydiği kot ceketini asılıydı.

"Martin! Ceketinin sağ kolunda bir yırtık var!" diye bağırdı.

Martin gözlerini açtı. "N'olcak?" diye mırıldandı, donuk bir şekilde. "Ne fark eder ki? Ne zaman olmuş hiç bilmiyorum."

“Hem, sırtında olması gereken şu ko-
ca kırmızı mürekkep lekesi de yok!” diye
bağırды Mini heyecanla.

Martin yatakta doğrulup oturdu. Çaresizce Mini'yi izliyordu. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Şimdi çok iyi düşün, Martin," dedi Mini. "Geçen gün dışçıye giderken bu ceketini mi giymiştin?"

Martin başıyla onayladı.

"Orada üstünde miydi hep?" diye sordu Mini.

"Askıya asmıştım," dedi Martin.

"Bekleme odasında başka çocuk var mıydı?" diye sordu Mini.

"Şöyle küçük, şişman bir tip vardı sanırım," dedi Martin.

"O da kot ceketini askıya asmış olabilir mi?" diye sordu Mini.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Martin. "Ben gittiğimde oradaydı zaten. Ayrılırken de, ondan yana bakmadım hiç."

Mini, ceketini havada savurarak, "Buldum!" diye bağırdı. "Anne! Anne!"

**BU,
ŞÖDEL'İN
CEKETİ!!!**

**O ŞAPŞAL,
DIŞÇIDEN
AYRILIRKEN
SENİN**

**CEKETİNİ
GİYİP GİTMİŞ!
SEN DE, İÇİNDE
CÜZDANIYLA
BİRLİKTE
ONUNKİNİ!!!**

Bir saat sonra Martin'in artık ateşi falan kalmamıştı. Sapasağlamdı. Mini'nin annesi, babalarını bürodan arayıp, sandığının aksine "stres ateşi" diye bir şeyin olduğunu söyledi. Mini'nin babası da, kendi oğluna inanmadığı için Martin'e çok üzgün olduğunun iletilmesini istedi. Mini'ye de, süper akıllı kızıyla gurur duyduğunun iletilmesini istedi.

O akşam annesi, babası, Martin ve Mini hep birlikte Feliks Şödel'e gittiler. Maksi de onlarla geldi. Feliks Şödel'le anne ve babası olan biteni öğrenince az şaşırmadılar. Feliks, "Zaten bana da bu ceket daralmış gibi gelmişti. Yine kilo aldığımı düşünmüştüm," dedi Martin'e.

Maksi de, "Sen benden daha iyi bir dedektifsin," diye övdü Mini'yi.

Bu, Mini'yi çok sevindirdi. Ama onu en çok sevindiren şey, Martin'in yanağına bir öpücük kondurması ve kulağına, "Gerçekten de süperdin. Sen harika bir kız kardeşsin!" diye fısıldaması oldu.